

vení § 8 vládního nařízení čís. 483/1920 sb. z. a n. jest kryto předpisem § 10 zákona čís. 16/1920 sb. z. a n., i pokud upravilo opravné řízení v disciplinárním řízení proti obecním zřízencům. Dovolateli se nepodařilo dolíčiti, že usnesení obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 18. března 1931, jímž bylo po provedeném disciplinárním řízení vysloveno, že se žalobce propouští z obecní služby bez nároků na požitky, trpí vadami po stránce formální. Po stránce hmotné jest disciplinární nález, který nabytí moci práva, pro soud závazný (viz rozhodnutí čís. 1189, 7749, 12.873 sb. n. s.).

Čís. 13486.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. prosince 1931, čís. 131 sb. z. a n.).
Byl-li spor zahájen u řádného soudu dříve, než nabytí účinnosti zákon o soudech pracovních, nebyl pracovní soud oprávněn projednávat věc, třebaže byla u řádného soudu ponechána v klidu a třebaže strany souhlasně navrhly, by věc byla postoupena pracovnímu soudu. Projednal-li pracovní soud přes to věc, jde o zmatek podle § 28 čís. 3 zák. o pracovních soudech, třebaže hodnota sporu byla vyšší než 300 Kč.

Příslušnost pracovního soudu nelze získati úmluvou stran, kromě případů uvedených v třetím odstavci § 1 zák. o prac. soudech.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, Rv I 635/34.)

Žalobu zaměstnance proti zaměstnavatelce o zaplacení 5.000 Kč pracovní soud v Náchodě rozsudkem ze dne 25. října 1933 zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolání zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením, počínajíc usnesením okresního soudu v Náchodě ze dne 30. dubna 1932, jako zmatečné a uložil pracovnímu soudu v Náchodě, by spisy postoupil okresnímu soudu v Náchodě.

Důvody :

Žaloba byla se žalobcem, požívajícím právo chudých, sepsána dne 16. května 1930 u okresního soudu v Jaroměři (§ 64 čís. 4 c. ř. s.), odkud došla k příslušnému okresnímu soudu v Náchodě dne 28. května 1930. Žaloba byla doručena žalované firmě dne 4. června 1930, čímž spor byl zahájen podle prvního odstavce § 232 c. ř. s. Z toho je zřejmo, že spor byl zahájen ještě před účinností zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., jenž byl vyhlášen ve sbírce zákonů a nařízení dne 1. srpna 1931 a podle prvního odstavce § 43 nabytí účinnosti teprve dnem 1. ledna 1932. Podle téhož zákonného ustanovení mají spory do tohoto dne zahájené býti vyřízeny u soudů příslušných podle práva dosavadního a podle předpisů dosud platných a byly výjimky z toho předpisu stanoveny jen pro živnostenské soudy. Účinky zahájené rozepře trvají až do ukončení rozepře (§ 29 j. n.), buď vydáním pravoplatného rozsudku, buď zpětvzetím žaloby, nebo smírem. Ponecháním sporu v klidu nebyl spor ještě ukončen (§ 168 a násl. c. ř. s.). Není-li výlučná příslušnost

pracovního soudu opodstatněna předpisy zákona (§ 1 zák. čís. 131/31), nelze ji získati prorogací a tato není vůbec účinná (kromě případů uvedených v třetím odstavci § 1 zák., které se nehodí na tuto věc). Nesejde proto na tom, že procesní strany učinily souhlasný návrh, aby věc byla postoupena pracovnímu soudu v Náchodě. Tento soud byl povinen, by svou příslušnost zkoumal z moci úřední (§ 22 odst. (1) zák. čís. 131/1931) a touž povinnost měl i odvolací soud (§ 28 čís. 3, § 33 odst. (2) cit. zák.). Tím, že pracovní soud projednal souzenou věc, jež dohodou stran naň nemohla býti přenesena, byl založen zmatek podle § 28 čís. 3 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., v němž jako důvod zmatečnosti pod čís. 3 — »že bylo rozhodnuto o věci, nenáležící před soudy pracovní« — jest sice zvláště vytčen jen při sporech, ve kterých hodnota předmětu není vyšší než 300 Kč, ale tento důvod zmatečnosti nepochybně platí i ve sporech o hodnotě předmětu sporu 300 Kč převyšující (srov. § 477 čís. 3 c. ř. s.), k němuž bylo dovolacím soudem hleděti z úřadu (§§ 471 čís. 7, 494 a 513 c. ř. s., jakož i § 35 zák. čís. 131/1931).

Čís. 13487.

Nezrušil-li soud první stolice exekuci, ač vymáhající věřitel, nevyjádřiv se v určené lhůtě o dlužníkově návrhu na zrušení exekuce, projevil s navrhovaným zrušením exekuce mlčky souhlas, není závady, by tak neučinil soud rekursní.

Zrušil-li exekuci soud rekursní, jest dovolací rekurs vymáhajícího věřitele odmítnouti jako nepřipustný.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1934, R II 182/34.)

Návrh dlužníka, by byla z důvodu § 251 čís. 1 a 6 ex. ř. zrušena exekuce na zabavené svršky, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs vymáhajícího věřitele.

Důvody:

Podáním, jež došlo k prvnímu soudu dne 17. června 1933, navrhl povinný zrušení exekuce z důvodu § 251 čís. 1 a čís. 6 ex. ř. mimo jiné co do předmětů zabavených pod běž. čís. 2 (psychy) a čís. 6 (železná kamna) zájemního protokolu. Šlo o návrh na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. Ve smyslu § 39 druhý odstavec ex. ř. a § 56 odstavec druhý a třetí ex. ř. vyzval první soud, připojiv jedno vyhotovení podání, vymáhající věřitelku, stěžovatelku, k vyjádření vzorcem čís. 144/4 k ex. ř. Vzorec ten obsahuje vyzvání vymáhající strany, by se do osmi dnů o návrhu dlužníkově vyjádřila, jinak že se bude za to míti, že s návrhem tím souhlasí a zříká se toho, by jí bylo doručeno usnesení vyhovující návrhu, i stížnosti do něho. Vyzvání to i s podáním bylo doručeno právnímu zástupci vymáhající věřitelky dne 30. června 1933 a vymáhající věřitelka se ve lhůtě o dlužníkově návrhu nevyjádřila. Mohl proto první soud zrušiti exekuci podle § 39 čís. 6 ex. ř., ježto vymáhající vě-